

РЕШЕНИЕ

№ 462

гр. Русе, 31.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Явор Д. Влахов

при участието на секретаря Албена Асп. Соколова
като разгледа докладваното от Явор Д. Влахов Административно наказателно дело № 20214520202639 по описа за 2021 година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Постъпила е жалба от адвокат А.К. от АК Видин, в качеството ☐ на упълномощен процесуален представител на Л.Ч.И. от гр.Русе, до Русенския Районен съд против Наказателно постановление № НП-8/29.11.2021 г. на Главен секретар на Държавна агенция „Електронно управление“, с което на И., за нарушение по чл.11 от Закона за електронното управление /ЗЕУ/ и на осн. чл.63, ал.1 от ЗЕУ на И. било наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 500.00 лв. Жалбоподателят моли съда да отмени наказателното постановление като незаконосъобразно и неправилно.

В хода на съдебното производство, предвид това, че с ДВ бр.15 от 2022г. ЗЕУ е изменен, като управлението на дейностите в областта на електронното управление е възложено на Министъра на електронното управление /чл.7в от ЗЕУ/, а Държавна агенция "Електронно управление" към Министерския съвет е закрыта /§ 11.ал.1 от Преходни и заключителни разпоредби от Закона за изменение и допълнение на ЗЕУ/, в настоящото административнонаказателно производство, като страна – административнонаказващ орган бил конституиран Министъра на електронното управление.

За административнонаказващият орган, редовно призован, явява се упълномощен процесуален представител, който поддържа наказателното постановление.

Русенската Районна прокуратура редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Наказаното лице, редовно призовано, не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от упълномощения процесуален представител, с което моли Съда да отмени наказателното постановление, като излага съображения за наличието на съществени нарушения на материалния закон, досежно неправилното определяне на субекта на нарушението, както и поради липса на елементи от обективната страна на състава на нарушението.

Съдът след преценка на събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.07.2021г. в Държавна агенция „Електронно управление“ постъпил сигнал от Б.Т. - управител на „Галеон — Русе“ ООД, в който посочил, че в качеството си на клиент на „Търговска банка Д“ АД /Д Банк/, е подал съобщение за извършване на услуга, посредством електронната система на банката на адрес: <https://online.dbank.bg/>, което е „авторизирано успешно“ на 21.07.2021 г. в 09:01:23ч. Съобщението съдържало „Заявление за промяна на средства за авторизация“ на фирма „Галеон-Русе“ ООД и същото било подписано от Б.Т. с квалифициран електронен подпис /КЕП/. С това заявление Т. поискал да бъде направена промяна на мобилен номер, на който да се изпращат ТАН кодове (Транзакционен авторизационен номер) като SMS. Този код представлявал уникален, еднократноизползваем 6-разряден цифров код, доставян чрез безплатен SMS на указан мобилен номер и служел за парола при идентификация за потвърждаване на преводи, свързани с нареждане на платежни операции, потвърждаване на преводи при онлайн банкиране, с достъпност 24/7. Приложеният в съобщението формуляр бил разпечатан от сайта на Д Банк, попълнен „на ръка“, сканиран и подписан с КЕП на Б.Т.. В отговор на подаденото заявление, служител на Д Банк изпратил съобщение до електронна поща на Б.Т., с което го уведомявал, че на този етап Д Банк не приема документи, подписани с квалифициран

електронен подпис и приканвал клиента да посети офис на Д Банк, където да подаде заявление и подпише всички необходими документи на място и на хартия.

Проверката по сигнала била възложена на свид.Ц.Л., Диана Д.а и А.Х. – инспектори в ДАЕУ. В хода на проверката те запознали ръководството на Д Банк с жалбата на техният клиент и изискали становище и документи, в връзка със същата.

От Д Банк, по електронен път, били изпратени исканите документи и становище, в което ръководството на банката изразило позиция, че съгласно вътрешнонормативната уредба, „промяна в средствата за автентикация /вкл. смяна на телефонен номер/, необходими за ползване на банковия продукт „Д Банк Онлайн" се извършва и е допустимо единствено присъствено в Д Банк, от титуляра на сметката или упълномощено от него лице." Посочено било, че се изисква лично явяване на клиента и подписване на заявлението за смяна на телефонен номер пред неин служител, за да бъдат защитени както интересите на Д Банк, така най-вече и интересите на клиента, тъй като: „Телефонният номер е част от идентификационните данни на клиента и е от особена важност, предвид това, че на този номер клиентът получава/ще получава ТАН кодовете, с които се осъществява достъпът до всички негови сметки, салда по сметки и авоари и се дава възможност за извършване на трансакции и разпореждане със средства."

Във връзка с така предоставеното становище, проверяващите изискали допълнителна информация и разяснения от банката. В отговор от Д Банк била предоставена информация и извлечение на конкретни разпоредби, намиращи приложение в подписаните от двете страни документи, а именно:

- в чл. 45 от Рамковия договор за предоставяне на платежни услуги от Д Банк е уговорено, че всички уведомления и съобщения между страните по договора следва да са в писмена форма и да са подписани от страната, за да се считат за валидни.

- в чл.19 от Договора за издаване и обслужване на международна дебитна карта е уговорено, че при промяна на документите за самоличност, както и при промяна на адрес и телефони за контакт от страна на Титуляра, същият с длъжен незабавно писмено да уведоми Д Банк.

- в чл.6, ал.1 от Общите условия за ползване на Д Банк Онлайн услуга е

уговорено, че достъпът до услугата се предоставя „само лично на клиента — титуляр на банкова сметка, съответно на законните представители или упълномощени лица... , във връзка с чл. 7, ал. 2 където е уговорено, че на посочения от клиента телефонен номер, той получава смс-и с тан-кодове, които са средствата за авторизацията на клиента при ползване на услугата.

В становището на Д Банк изрично било подчертано, че се изисква „личното явяване на клиента и подписване пред служител на Банката на заявлението за промяна на средства за авторизация — телефонен номер, само в конкретния случай" поради изложените по-горе съображения.

Предвид това, ръководството на Д Банк приело, че служителят им е действал в съответствие с приложимата законова и вътрешнобанкова уредба и, че казусът е извън приложното поле на ЗЕУ, като в случая не е налице административна услуга. Д Банк не предлага услуга по смяна на телефонен номер, заявен от клиента с оглед ползване на онлайн банкиране и жалбата на клиента се явява изцяло недопустима и неоснователна.

В хода на проверката било установено, че служителят на Д Банк, приел съобщението на Б.Т. и изготвил обратният отговор до него, е Л. Ч. – И. – „Мениджър обслужване и продажби“ във Финансов център-Русе на „Търговска банка Д“АД.

Въз основа на тези констатации, свид.Ц.Л. преценила, че жалб.Л. Ч. - И. е извършил нарушение по чл.11 от ЗЕУ, тъй като отказала приемането на документи, подписани от Б.Т. с квалифициран електронен подпис. За това нарушение Л. съставила против Л. Ч. - И. АУАН.

Въз основа на този акт и след като се запознал с преписката, Главен секретар на Държавна агенция „Електронно управление“ издал обжалваното наказателно постановление, с което за извършеното нарушение по чл.11 от ЗЕУ и на осн. чл.63, ал.1 от ЗЕУ наложил на Л.Ч. административно наказание „Глоба“ в размер на 500.00лв.

Тази фактическа обстановка Съдът приема за установена от събраните в хода на настоящото производство доказателства.

Жалбата е подадена в предвидения за това процесуален срок, изхожда от легитимното за това действие лице и при наличието на правен интерес, поради което се явява допустима, а разгледана по същество се явява

основателна.

Съдът констатира, че при съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са предпоставка за отмяна на НП само на това основание.

В същото време е налице нарушение на материалния закон, тъй като административнонаказателната отговорност на Л.Ч. е ангажирана за нарушение, чиито субект тя не може да бъде.

Съобразно сочената като нарушена разпоредба на чл.11 от ЗЕУ, **доставчиците на електронни административни услуги** не могат да отказват приемането на електронни документи, изявления, издадени и подписани като електронни документи съгласно изискванията на закона, както и да отказват издаването на електронни документи. Доставчик на електронни административни услуги, според чл.9, ал.1 от ЗЕУ, **е административен орган, лице, осъществяващо публични функции, или организация, предоставяща обществени услуги**, които предоставят електронни административни услуги на гражданите и организациите в рамките на своята компетентност. Доколкото е безспорно, че жалб.Л.Ч. не е нито административен орган, нито лице, осъществяващо публични функции или организация, предоставяща обществени услуги /с оглед легалните дефиниции на §.1, т.1, т.11 и т.14 от ДР на ЗЕУ/, то същата не може да бъде субект на нарушението по чл.11 от ЗЕУ.

Нито граматическото, нито логическото тълкуване на формулировката на състава на нарушението по чл.11 от ЗЕУ, нито систематичното тълкуване на материалноправната разпоредба със санкционната норма на чл.63, ал.1 от ЗЕУ, нито друга законова норма, дават основание да се направи извод, че с разпоредбата на чл.11 от ЗЕУ законодателят е предвидил отговорност за всяко лице – служител в организация, предоставяща обществени услуги, какъвто е конкретният случай. Очевидно е, че с оглед такива хипотези, със санкционната норма на чл.63, ал.5 от ЗЕУ законодателят е предвидил ангажирането на административнонаказателната отговорност на организацията, предоставяща обществени услуги и допуснала извършването на нарушението по чл.11 от ЗЕУ.

При така установеното се налага извода, че деянието на Л.Ч. е

несъставомерно, тъй като същата не може да бъде субект на нарушението, което ѝ е вменено във вина.

Предвид това Съдът намира, че жалбата е основателна, а обжалваното наказателно постановление неправилно и незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено.

По отношение на разноските:

Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административно-процесуалния кодекс. Съобразно чл.143, ал.1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

По делото Л.Ч. се представлявала от упълномощен процесуален представител – адв.А.К. от АК-Видин, на която заплатила хонорар в размер на 300.00лв., съобразно приложените по делото договор за правна защита и съдействие и списък с разноските. С депозираното писмено становище, адв.К. претендира присъждането в пълен размер на разноските за адвокатско възнаграждение.

Договореният между страните размер на адвокатското възнаграждение не надвишава определения минимум в нормата на чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, приложима по силата на чл.18, ал.2 от същата наредба.

Според легалното определение на §1, т.6 от ДР на АПК „Поемане на разноски от административен орган“ е поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

Административнонаказващ орган, в настоящият случай, е Министъра на електронното управление /по правоприемство от Главен секретар на Държавна агенция „Електронно управление“/, част от структурата на Министерство на електронното управление.

С оглед на изложеното, понастоящем Министерство на електронното управление следва да бъде осъдено да заплати на жалбоподателката Л.Ч. от

гр.Русе разноските за адвокатско възнаграждение в размер от 300.00лв.

Предвид това и на основание чл.63 ал.3, т.1, вр. ал.2, т.1 и чл.63д, ал.2 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 АПК Съдът :

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № НП-8/29.11.2021г. на Главен секретар на Държавна агенция „Електронно управление“, с което на Л. ОГН. Ч., от гр.Русе, ЕГН-*****, за нарушение по чл.11 от Закона за електронното управление и на осн. чл.63, ал.1 от Закона за електронното управление било наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 500.00лв.

ОСЪЖДА Министерство на електронното управление, да заплати на Л. ОГН. Ч., от гр.Русе, ЕГН-*****, направените от нея разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 300.00/триста/лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Административен съд гр.Русе.

Съдия при Районен съд – Русе: _____